

си отиде; слѣдъ това вече ний бѣхме пълни господари на „Кель-тапъ“ и боя свършено прѣстанъ по цѣлото бойно поле.

Прѣслѣдванье на отстъпающитѣ не послѣдва, понеже пѣхотнитѣ части се бѣхъ тѣй разстройли и разбъркали помежду си, щото въ скоро врѣме не бѣ възможно привежданъето имъ въ порядъкъ, а пѣкъ кавалерийски части не се явихъ за тази цѣль.

Убити и ранени въ този бой бѣхъ; отъ 5-а рота убити 1 човѣкъ, ранени — 17, въ 6-а р. убити 4, ранени—15; въ 7-а р. убити 2, ранени — 6 и ротния ѝ командиръ подпоручикъ Николай раненъ; въ 8-а рота убити 3, ранени—13, а всичко убити долни чинове 10 човѣка, ранени — 51 и единъ офицеръ.

Въ сѣщата вечеръ на 2-а дружина се падна да отиде въ аванпости въ селото Бари-чифликъ близо прѣдъ което се назначи послѣ демаркационната линия, но за сега, на тази 2-а дружина се падна първа да разставя своитѣ постове прѣдъ лицето на неприятеля. Чакъ тамъ ме стигна баща ми, който бѣ ме търсилъ да ме стигне и види живъ и здравъ ли съмъ. Съ него заедно дойде и Горно-Лозенския священникъ отецъ Димитрий, който бѣ дошелъ да види брата си; оказа се че и неговия братъ, който служеше въ 5-а рота, бѣ живъ и здравъ. Разбира се тѣ и двамата бѣхъ доста радостни и прѣпълнени съ възторгъ за побѣдата; обаче азъ неможехъ да сподѣля чувствата си съ тѣхъ въ обикновеннитѣ, въ случая, разговори, не защото имаше нѣщо да ме тревожи отъ страна на неприятеля, който имаше, може би, повече отъ насъ нужда за спокойствие, но защото въ тази нощъ бѣхъ длъженъ да пи-